

§ 4.

Rozhodoval-li ve věci nejvyšší správní soud, jest jeho výrok, že nárok jest veřejnoprávní, nebo výrok, jímž byla stížnost odmítnuta z toho důvodu, že jde o věc patřící podle § 105 úst. listiny do příslušnosti řádných soudů, pro soudy závazným, a to i tehdy, když tyto soudy přípustnost pořadu práva v předepsaném postupu stolic popřely.

§ 5.

(1) Soud, u něhož byla podána žaloba nebo návrh týkající se nároku, o kterém již rozhodovaly správní úřady podle § 1, oznámí to správnímu úřadu, který v první stolici se touto věcí obíral.

(2) Jakmile byla podána druhou stranou žaloba nebo návrh (§ 1, odst. 4.), lze podle rozhodnutí správního úřadu pro přiznaný nárok, pokud jest žalobou nebo návrhem dotčen, povolití exekuci ku zajištění. V potvrzení, že rozhodnutí neb opatření není již podrobena opravnému prostředku, který by stavil jeho vykonatelnost, poznamená správní úřad v tomto případě podle sdělení soudu, že a v jakých mezích byla podána žaloba nebo návrh (§ 1, odst. 4.).

(3) Byla-li zahájena exekuce před podáním žaloby nebo návrhu, může býti na návrh odložena až do pravoplatného rozhodnutí, prokáže-li se, že bylo zahájeno řízení.

§ 6.

V případech, ve kterých rozhodl s konečnou platností správní úřad po dni, kterého nabyla účinnosti ústavní listina (zákon ze dne 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a n.), a přede dnem, kterého nabude tento zákon účinnosti, lze podat žalobu nebo návrh v dalších devadesáti dnech, pokud se týče případů § 2, odst. 2., v dalších třiceti dnech po účinnosti tohoto zákona.

§ 7.

Tento zákon provéstí náleží všem členům vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Winter v. r.	Dr. Markovič v. r.
Dr. Hodža v. r.	Šrámek v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Kállay v. r.
Dr. Franke v. r.	Srba v. r.
Bečka v. r.	Novák v. r.
Malypetr v. r.	Udržal v. r.
Dr. Beneš v. r.	

218.

Zákon ze dne 12. října 1925 o zřízení, působnosti a organizaci Státního zdravotního ústavu republiky Československé.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Při ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy zřizuje se Státní zdravotní ústav.

§ 2.

Úkolem tohoto ústavu jest vykonávati pro státní zdravotní správu odborně-vědecké práce a zkoumání, kterých jest třeba k účinným zdravotním opatřením, podporovati výchovu v preventivní medicíně, jakož i pečovati o praktickou odbornou výchovu zdravotnického personálu.

§ 3.

(1) Ústav má jméno „Státní zdravotní ústav republiky Československé“ a skládá se z ústavu hlavního (ústředního) a poboček.

(2) Ústav hlavní (ústřední) má potřebný počet oddělení a sídlem jeho jest Praha.

(3) Pobočky zřizuje vláda, zejména též v sídlech vysokých škol, pro kterýkoliv obor práce ústavní. Vláda může dle potřeb veřejného zdravotnictví jednotlivá oddělení ústavu hlavního (ústředního) i poboček rušiti, měniti nebo nová zřizovati a dosavadní veřejné ústavy s jejich působností v oboru zdravotní péče k nim přiřadovati, nebo s nimi slučovati.

§ 4.

(1) Státní zdravotní ústav je podřízen ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy a má svoji správu a své odborné řízení, jejichž rozsah upraví toto ministerstvo podle základního řádu.

(2) O součinnost a pomoc Státního zdravotního ústavu mohou se v oboru jeho působnosti za podmínek vymezených základním ústavním řádem (regulativem) obracetí všechny obory státní správy, sociálně pojišťovací ústavy, korporace autonomní, jakož i osoby soukromé. Státní zdravotní ústav jest povinen vyhověti žádostem sociálně pojišťovacích ústavů a autonomních korporací veřej-

noprávních, pokud to není na újmu úkolů, vyčtených v § 2 tohoto zákona.

§ 5.

Organisace ústavu a podmínky jeho práce vytčeny budou v základním řádu (regulativu), jež vydá vláda nařízením, a to tak, aby vyhovovaly i badatelským a učebním požadavkům vysokých škol.

§ 6.

V čele ústavu stojí ředitel, jež zastupuje náměstek. Vedle nich obstarává agendu ústavní potřebný počet úředníků odborných, účetních, kancelářských a zřízenců. Asistenti ústavu, pokud nejsou jmenováni stálými úředníky, jsou na roveň postaveni asistentům dle zákona ze dne 31. prosince 1896, čís. 8 ř. z. z r. 1897, jímž se upravuje postavení asistentů na vysokých školách.

§ 7.

(1) Pokud a v kterých případech Státní zdravotní ústav bude oprávněn požadovati od stran (§ 4., odst. 2) za jednotlivé výkony ústavu zvláštní poplatky, stanoveno bude základním řádem (regulativem). Výše poplatků těch stanovena bude tarifem, schváleným ministerstvem veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v souhlasu s ministerstvem financí. Tarify budou dle potřeby revidovány.

(2) Ceny výrobků v ústavu zhotovených a k prodeji určených schvaluje na návrh ředitelství ústavu ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy v souhlasu s ministerstvem financí.

§ 8.

K posuzování odborných a vědeckých otázek, souvisejících s činností Státního zdravotního ústavu, jakož i pro posuzování odborné a vědecké kvalifikace sil Státního zdravotního ústavu zřízen bude při ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy poradní sbor Státního zdravotního ústavu. Složení sboru a postup jeho jednání upraveny budou zvláštním nařízením.

§ 9.

Všem úřadům Československé republiky, jakož i korporacím autonomním se ukládá, aby Státní zdravotní ústav v činnosti jeho podporovaly.

§ 10.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr veřejného zdravotnictví a tělesné vý-

chovy v dohodě s ministrem školství a národní osvěty a ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Šrámek v. r.

219.

Zákon ze dne 15. října 1925,

kterým se promíjí překážka platnosti sňatků, při nichž vyhlášky neb oddavky vykonali duchovní církve československé nebo řeckovýchodní.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

U sňatků, při nichž ode dne 9. ledna 1920 až do účinnosti tohoto zákona vykonali vyhlášky neb oddavky duchovní církve československé, dokud v příslušné náboženské obci nebylo duchovního správce ustanoveného podle § 11 zákona ze dne 20. května 1874, č. 68 ř. z., o zákonném uznání náboženských společností, promíjí se všeobecně tato překážka platnosti sňatků s účinkem, že sňatky takové prohlašují se za sňatky od počátku platné.

§ 2.

(1) Se stejným účinkem promíjí se všeobecně obdobná překážka u sňatků, jež byly až do účinnosti tohoto zákona vyhlášeny neb uzavřeny na Slovensku a v Podkarpatské Rusi před osobami pokládányi obecně za duchovní církve řeckovýchodní, jsou-li tyto sňatky zapsány do oddací matriky státní neb aspoň do spolehlivě vedené matriky církevní.

(2) Nebyla-li splněna podmínka právě zmíněná, mohou župní úřady prominouti zmíněnou překážku se stejným účinkem v jednotlivých případech tehdy, když vysvědčením vydaným od obecního (obvodního) notáře a spolupodepsaným od starosty obce, v níž manželství bylo uzavřeno, bude do tří měsíců po účinnosti tohoto zákona prokázáno, že snoubenci uzavřeli sňatek před osobou, jež byla obecně pokládána za duchovního církve řeckovýchodní.

§ 3.

Ve všech těchto případech není třeba vyhlášky neb oddavky opakovati.